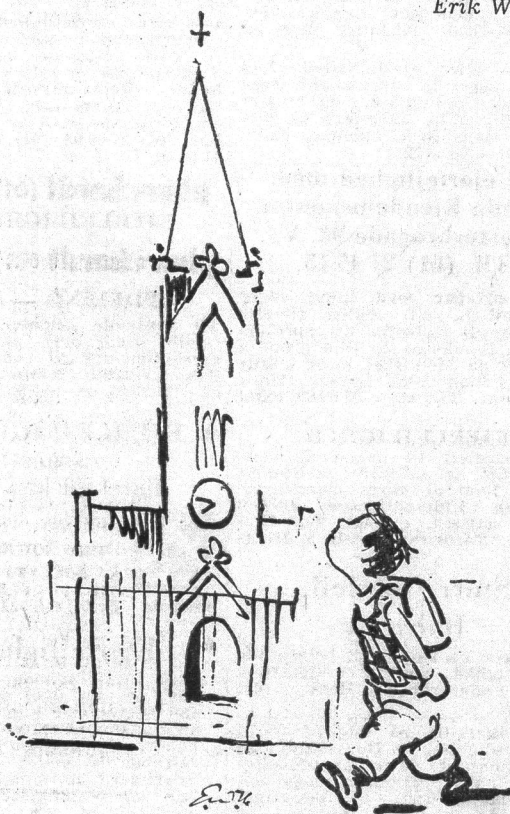

Hjemme hos os

Et forsøg i den ny-private hjemstavns-
litteratur – frit efter Dan Turèll & Co.

Tegning
af
Erik Werner

**JENS
KISTRUP**

Og hjemme hos os på Østerbro var der kun én kirke, og den hed Sankt Jakobs, og når kirkeuret viste tyve minutter i otte, kunne jeg nå at komme i skole til tiden, og når det viste et kvarter i, vidste jeg, at jeg var ved at være for sent på den.

Og hjemme hos os på Østerbro troede vi ikke

ikke kan huske hvad hed.

Men den ny biograf var ikke så rar som den gamle, den havde heller ingen loger — som til børneforestillingerne — kun blev brugt af de børn, vi ikke kunne lide, Eddike-tøsen kaldte vi den sureste og mest hovne af drengene.

Og hjemme hos os på Østerbro lavede vi selv teater i spisestuen, og min søsters hed Kling Teater og mit eget hed Jyans Teater. Og stykkerne eksisterede ikke, vi troede, at bare vi sagde og skreg en hel masse sludder, så var det teater.

Og hjemme hos os på Østerbro skrev jeg mine erindringer første gang i

på Gud, og vi gik ikke i kirke, og min far sagde, det var, fordi der havde været for mange præster i familien, og jeg traf kun en af dem, han hed onkel Olsen og havde gule forlorne tænder og var gift med moster Misse, der forærede os tørre marcipanfrugter til jul, og jeg havde medlidenhed med hende, fordi hun troede, vi kunne lide dem, og fordi vi spiste dem og lod, som om vi kunne lide dem.

Og hjemme hos os på Østerbro troede vi på, at Det kgl. Teater var verdens centrum, og søndag eftermiddag så vi »Elverhøj« og »Liden Kirsten« og »Skærmydsler« og »Amors og balletmestrens luner«, og en aften lige før jul så vi »Der var engang«, og da jeg var 11 år forlangte jeg at komme med til »Eva aftjener sin barnepligt«, og det var meget morsommere.

Og hjemme hos os på Østerbro læste jeg Flemming-bøger, som min mor ikke kunne lide, og jeg læste Ibsens skuespil for spændingens skyld og forstod ikke, hvorfor Nora i »Et dukkehjem« blev kaldt et ekorn — det betød egern, sagde de — når hun også blev kaldt en lærkefugl.

Og hjemme hos os på Østerbro hed viceværten Bønnelycke og cigarhandleren Clausen og købmanden Petersen og grønthandlerens søn James og manufakturhandleren Adolphsen (to damer, butikken hed Ado).

Og en nat mellem jul og nytår brændte Park Teatret på den anden side af gaden, der blev spillet en Shirley Temple-film »Lille Willie Winkie« med Victor McLaglen. Og de lagde brandslangerne over gaden, så sporvognene kunne køre. Og biografen var lukket i lang tid og genåbnede med en dødkedelig film, som jeg

et rødt kollegiehæfte, da jeg var seks år gammel. Og de handlede om kammeraterne i skolen og om vejen til vores sommerhus i Tisvilde — jeg svantes, jernbanestationen deroppe var så pæn, fordi der var vildvin på den, stationsforstanderen havde hvid sommerkasket, og hans datter havde briller.

Og hjemme hos os på Østerbro var det med at skrive og spille komedie alligevel noget, der var forbeholdt de rigtige kunstnere — Helge Rode så jeg gå i vandet en sommer med gråt fip-skæg og lille topmave, og Nicolai Neiiendam kom forbi oppe på landet og så vores vasketøj og sagde med sin særlige skuespiller-stemme: »Nå, I har nok gjort tøjrent i dag«.

Og hjemme hos os på Østerbro passede vi vores ting og lavede ikke kunst, for vi var kun publikummere. Og vi anede ikke, at det en dag ville blive litteratur bare at lade munden, hukommelsen og skrivemaskinen løbe, sådan som Dan Turéll har gjort med Vangede og Asger Schnack med Gentofte og Klaus Rifbjerg engang i oldtiden med Amager (nord) og Jørgen Gustava Brandt med Pilestræde og Larslej.

Og sådan er alting blevet meget bedre og meget nemmere og meget mere lige ud ad landevejen, end det var hjemme hos os på Østerbro.

For hjemme hos os på Østerbro sad vi foran radioapparatet og hørte »Familien Hansen« eller Aksel Dahlerup eller børneudsendelserne, hvor de artige børn blev belønnet med at høre hunden Pelle gå. Vuf vuf.

Og det var ikke kunst dengang, men det bliver det nok en dag.

Også hos os på Østerbro.